

[Indenrigsministeren.]

centen er nu langt højere. Men jeg tror også, at hr. Lütken må have fået den fornemelse ved at arbejde i en kommunalbestyrelse, at på trods af, at der er mange ting, der er dirigeret herfra, så er der dog tilbage noget, som kommunerne selv bestemmer. Ellers ville der jo ikke være grund til at anklage nogen for at tage bestemmelser, som man ikke synes særlig meget om.

Hr. Lütken nævner, at låneloft og investeringsrammer er noget, vi har lagt på kommunerne. Hr. Lütken skal dog lige bemærke, at det er frivillige aftaler, det er frivillige aftaler, hvori man har opstillet visse rammer. Det er ikke en dirigering, men det er en aftale om, at man holder sig inden for disse rammer, og inden for dem prøver man selv at prioritere. Det betragter jeg i hvert fald som kommunalt selvstyre, at man i frivillighed bliver enige om, at som den økonomiske situation ser ud, må begge parter, både staten og kommunen, holde tilbage.

Jeg tror ikke, der er grund til at gøre flere bemærkninger. Jeg har sagt, at min venlighed kan altså være på et forholdsvist lille sted, men jeg vil godt være med til, hvis man i udvalget finder det er en god idé, at nedsætte et udvalg. Dette udvalg skal selvfølgelig, som jeg sagde, have kommunale repræsentanter. Det er klart, at det også skal have andre.

Bernhard Baunsgaard: Jeg forstod den højtærede indenrigsminister på den måde, at når han var velvillig, var det altså kun af venlighed, og oven i købet af en venlighed der kunne være på et meget lille sted. Når det er den eneste begrundelse — indenrigsministeren var oven i købet overbevist om, hvilket resultat kommissionen ville komme til — så er det rigtignok for mig et spørgsmål, om vi dels har penge og dels har tilstrækkeligt med dygtige mennesker til at spille på en undersøgelse, som vi anser for overflødig.

Indenrigsministeren var så venlig at oplyse hr. Lütken om, at jeg tog afstand fra, at vi nedsatte denne kommission. Jeg skal kun understrege det en gang til. Hr. Lütken mente, at jeg havde været velvilligt indstillet som flere andre. Det havde jeg altså ikke.

Indenrigsministeren mente, at kommunerne ikke skulle have skylden for alt, hvad der eksisterer af økonomisk fejlstyring og økonomisk uføre i dette land. Det kan jeg være helt enig med ham i. Regeringen skal nok også tage sin del af ansvaret. Vi kan vel heller ikke, når vi kommer så langt, andet end indrømme, at folketinget også undertiden har været alt for velvillig, når vi skulle vedtage lovforslag, der havde økonomiske konsekvenser. Men når det er sagt, at kommunerne ikke skal bære al skylden — og det mener jeg er rigtigt — så er der vel også i sandhedens interesse grund til at fastslå, at mens staten for sit vedkommende i de sidste tyve år i hvert fald har opkrævet tilstrækkeligt med skatter til at dække både drifts- og anlægsudgifter, så gælder det samme ikke kommunerne. Den forrige regering var, som hr. Lütken omtalte det, nødt til at foretage indgreb over for kommunerne. Det var man nødt til, fordi kommunerne i stigende grad meldte sig på lånemarkedet. Dette må også med i billedet, når vi drøfter kommunernes indsats. Det er baggrunden for, at den forrige regering greb ind, og det er baggrunden for, at den nuværende fortsætter. Det er nødvendigt, men at gå så langt i en central dirigering, at man har en statslig enhedsskat, det hører ingen steder hjemme, slet ikke, hvis man mener det alvorligt med nærdemokratiet, for nærdemokratiet får først mening i det øjeblik, det økonomiske ansvar kombineres med det at tage en beslutning.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Det sidste, hr. Bernhard Baunsgaard sagde om ansvar og beslutning, er noget, der er meget afgørende i hele vor kommunalpolitik. Man har lagt beslutningskompetencen ud og siger: de, der har ansvaret, de, der beslutter, skal også selv betale. Det ville man tage fra kommunerne i det øjeblik, man lavede en enhedsskat og blot fik et beløb til at fordele.

Jeg vil gerne fastholde, at hvis udvalget bliver enigt, så lad os se på problemerne i et udvalg. Jeg skal villigt erkende, at vi har efterhånden nedsat mange kommissioner og udvalg, alene inden for mit område har vi vel 7-8 stykker, og det er jo en sparetid, vi lever i, men kan vi få noget fornuftigt ud af det, lad os så se på det.

Endelig den bemærkning: når der er talt